

USNESENÍ

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivanou Jakšičovou v právní věci

žalobkyně: [redacted] narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem doč. JUDr. Alešem Rozehnalem, Ph.D.
sídlem Týnská 12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený Mgr. Hanou Kuncovou
sídlem Marie Cibulkové 394/19, 140 00 Praha 4

o ochranu rušené držby

takto:

- I. **Návrh žalobkyně**, aby žalovanému byla uložena povinnost zdržet se rušení držby vlastnického práva k nemovitostem, a to pozemku parcelní číslo [redacted] – lesní pozemek, pozemku parcelní číslo [redacted] – orná půda, pozemku parcelní číslo [redacted] – ostatní plocha a pozemku parcelní číslo [redacted] – ostatní plocha, které jsou zapsány v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště [redacted] pro obec [redacted] katastrální území [redacted] na LV č. [redacted] **se zamítá.**
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalovanému na nákladech řízení částku 4 356 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení na účet zástupkyně žalovaného Mgr. Hany Kuncové.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou na ochranu rušené držby původně podanou dne 22. 11. 2017 Okresnímu soudu v Berouně domáhala toho, aby žalovanému byla uložena povinnost zdržet se rušení držby vlastnického práva k nemovitým věcem, které jsou specifikovány ve výroku tohoto usnesení. V žalobě tvrdila a výpisy z katastru nemovitostí i doložila, že je vlastnící pozemků zapsaných na LV č. [redacted] katastrálním území [redacted]. Účastníci jsou vedle tohoto podílovými spoluvlastníky nemovitostí zapsaných na LV č. [redacted] v katastrálním území [redacted] označených jako pozemek parcelní číslo stavební [redacted] spolu s rodinným domem č.p. [redacted] pozemek parcelní číslo [redacted] ostatní plocha a pozemek parcelní číslo [redacted] – ostatní plocha, v nichž účastníci do března 2016 vedli společnou domácnost a ohledně nichž vedou u zdejšího soudu spor o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví pod sp.zn. 11 C 106/2017. Na pozemcích žalobkyně je umístěna přístupová brána k jejím nemovitostem, přes něž se vstupuje na společné pozemky. Žalovaný se opakovaně domáhá vstupu na nemovitosti žalobkyně, aniž by mu svědčilo jakékoli právo k těmto nemovitostem. Dne 17. 5. 2017 úmyslně přestříhl kovaný řetěz u vjezdové brány, v důsledku čehož je vedeno přestupkové řízení. Dne 13. 11. 2017 se žalovaný opakovaně domáhal vstupu na nemovitosti žalobkyně, o čemž svědčí kamerový záznam. Žalobkyně spatřuje v jednání žalovaného dne 13. 11. 2017 rušební čin a tvrdí, že žalovaný takto narušil její pokojnou držbu. Domáhá se proto vydání rozhodnutí, jímž by bylo žalovanému uloženo zdržet se rušení držby jejího vlastnického práva.

Okresní soud v Berouně vyslovil usnesením ze dne 30. 11. 2017 č.j. 3 C 263/2017-41 svou místní nepřislusnost. Usnesení nabylo právní moci 20. 12. 2017 a dne 5. 1. 2018 bylo postoupeno zdejšímu soudu.

Na výzvu Okresního soudu v Berouně se k návrhu vyjádřil včas žalovaný. V zásadě potvrdil skutkový stav ohledně vlastnických práv účastníků k pozemkům. Namítal, že Okresní soud v Táboře ve spojení s Krajským soudem v Českých Budějovicích rozhodl o jeho návrhu na ochranu rušené držby usnesením ze dne 6. 10. 2017 č.j. 15 Co 405/2017-60. Tímto rozhodnutím bylo žalované (v tomto případě žalobkyni) uloženo zdržet se bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitým věcem, které jsou ve spoluvlastnictví účastníků. Rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné. S ohledem na skutkové okolnosti se dle názoru žalovaného jedná o věc rozsouzenou a s odkazem na ustanovení § 159a) odst. 4 o.s.ř. navrhoval zastavení řízení. Vedle toho poukazoval na uplynutí šestitýdenní prekluzivní lhůty, neboť žalobkyně sama uvádí, že k prvnímu rušení držby došlo dne 17. 5. 2017 vstupem na její pozemek. Vedle toho se bránil tvrzením, že sporné pozemky mají povahu ostatní komunikace, které může každý bezplatně užívat způsobem a k účelům, k nimž jsou určeny.

Soud se nejprve zabýval procesními námitkami žalovaného. V tomto ohledu je v první řadě třeba odmítnout jeho požadavek na zastavení řízení pro překážku věci rozhodnuté podle § 104 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 159a) odst. 4 o.s.ř. Nelze popřít, že obě žaloby spolu skutkově úzce souvisí, jedná se o spor mezi týmiž osobami. Usnesením zdejšího soudu ve věci 15 C 134/2017 však bylo rozhodnuto o povinnosti [redacted] zdržet se bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitým věcem označeným jako pozemek parcelní číslo [redacted] zastavěná plocha a nádvoří se stavbou č.p. [redacted] rodinný dům, pozemku parcelní číslo [redacted] ostatní plocha a pozemku parcelní číslo [redacted] ostatní plocha na listu vlastnictví č. [redacted]. V současném sporu se žalobkyně [redacted] domáhá, aby soud uložil žalovanému zdržet se rušení držby vlastnického práva k nemovitým věcem označeným jako parcelní číslo [redacted] – lesní pozemek, [redacted] – orná půda, [redacted] – orná půda a [redacted] ostatní plocha. Je tedy zřejmé, že předmět sporu není identický a přináší tak logické souvislosti pro rozhodnutí, ne však překážku věci rozsouzené. Proto soud řízení u zvedeného důvodu nezastavil.

Soud nepovažoval za opodstatněnou ani námitku, že došlo k uplynutí prekluzivní lhůty k podání návrhu. Žalobkyně sice skutečně zmiňuje rušební jednání dne 17. 5. 2017, žalobu však spojuje s jednáním dne 13. 11. 2017. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o soustavnou pokračující činnost žalovaného, nýbrž o dva zcela izolované skutky, není namístě závěr, že šestitýdenní zákonná lhůta uvedená v ustanovení § 1008/1 občanského zákoníku počala běžet od 17. 5. 2017. Soud vyšel ze skutkového tvrzení žalobkyně, že k narušení její držby došlo jednáním ze dne 13. 11. 2017 a potom je žaloba podaná dne 22. 11. 2017 jednoznačně včasná.

Podle § 1003 občanského zákoníku není nikdo oprávněn držbu svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav. Na žalobci tudíž je, aby skutkový stav naplňující shora citované zákonné ustanovení prokázal. Podle § 178 o.s.ř. se soud v řízení omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení. Svou držbu žalobkyně bez problému prokázala, neboť tvrdila a doložila, že je vlastníci pozemků, které užívá a u nichž se cítí být rušena. Stejně tak na ní bylo, aby doložila, že k rušení ze strany žalovaného došlo a že je svémocné. Rušební čin ze dne 13. 11. 2017 žalovaný zpochybňoval, tvrdil, že žalobkyně mu neumožnila ani vstup za uzavřené brány. Soud toto jeho tvrzení nepovažoval za nezbytné prokazovat. Vyšel totiž z rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 6. 10. 2017 č.j. 15 Co 405/2017-60, který původně zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že žalované uložil povinnost zdržet se bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitostem, které jsou ve spoluvlastnictví účastníků. Z náhledu do katastrální mapy, který je běžně k dispozici a který byl samotnou žalobkyní založen do spisu, je zřejmé, že

k nemovitostem ve spoluvlastnictví účastníků vede cesta přes pozemky, na nichž se žalobkyně cítí být rušena. Pokud však soud v předchozím rozhodnutí, které je pravomocné a stále vykonatelné, uložil žalované zdržet se bránění užívání společných nemovitostí, fakticky jí uložil povinnost strpět přechod žalovaného přes uvedené pozemky. V případě vyhovění žalobě by soud dostal obě rozhodnutí do protikladného a neřešitelného stavu, neboť taková rozhodnutí by vedle sebe nemohla obstát. Pokud má mít žalovaný právo dostat se ke svým nemovitostem, o čem bylo pravomocně rozhodnuto, nemůže mít žaloba podaná v tomto řízení úspěch. Soud proto návrh bez dalšího zamítl, aniž potřeboval ve věci nařizovat jednání.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že úspěšnému žalovanému soud přiznal právo na náhradu nákladů. Náklady byly představovány náhradou právního zastoupení za dva úkony právní služby po 1 500 Kč, 2x režijní paušál po 300 Kč a 21% DPH, celkem 4 356 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích-pobočce v Táboře prostřednictvím soudu podepsaného.

Tábor 25. ledna 2018

JUDr. Ivana Jakšíčová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Svobodová.

U S N E S E N Í

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Ožvalda a soudců JUDr. Marcely Pechové a Mgr. Pavla Příbyla v právní věci žalobkyně [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. Doc. JUDr. Alešem Rozehnalem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Týnská 12, proti žalovanému [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. Mgr. Janou Kuncovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Marie Cibulkové 394/19, o ochranu rušené držby, o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 25.1.2018 č.j. 9 C 8/2018-61

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení v částce 5.915,- Kč k rukám Mgr. Hany Kuncové do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Citovaným rozhodnutím soud I. stupně zamítl návrh na uložení povinnosti žalovanému zdržet se rušení držby vlastnického práva k nemovitostem, parc.č. [redacted] zapsané na LV č. [redacted] v k.ú. [redacted]. Dle žaloby tyto nemovitosti, ve vylučném vlastnictví žalobkyně, obklopují parc.č.st. [redacted] s rodinným domem čp. [redacted] parc.č. [redacted] a [redacted] jež jsou ve spoluvlastnictví účastníků. Na pozemcích žalobkyně je umístěna přístupová brána, přes kterou se vstupuje na společné pozemky. Žalovaný se opakovaně domáhá vstupu na nemovitosti žalobkyně, aniž by mu k tomu svědčilo právo. Dne 17.5.2017 úmyslně přestihl kovaný řetěz u vjezdové brány, v důsledku čehož je vedeno přestupkové řízení. Dne 13.11.2017 se opakovaně domáhal vstupu na nemovitosti žalobkyně, v čemž žalobkyně spatřuje rušební čin vůči její pokojné držbě. Žalovaný se žalobou nesouhlasil. Namítal překážku věci rozsouzené, neboť usnesením krajského soudu ze 6.10.2017 č.j. 15 Co 405/2017-60 bylo žalobkyni uloženo zdržet se bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitým věcem, které jsou ve spoluvlastnictví účastníků. S tímto názorem Okresní soud nesouhlasí, protože obě žaloby spolu skutkově úzce souvisí, jedná se o spor mezi týmiž osobami, předmět sporu však není identický, protože ve věci 15 C 134/2017, v němž bylo vydáno uvedené usnesení krajského soudu, se rozhodnutí týkalo parc.č.st. [redacted] se stavbou, parc.č. [redacted] a [redacted]. Za opodstatněnou neshledává ani námitku žalovaného, že došlo k uplynutí prekluzivní lhůty k podání žaloby. Žalobkyně sice skutečně zmiňuje jednání žalovaného 17.5.2017, žalobu však spojuje s jednáním 13.11.2017. Jelikož se nejednalo o

soustavnou pokračující činnost žalovaného, nýbrž o 2 zcela izolované skutky, není namístě závěr, že lhůta 6 týdnů stanovená v § 1008 odst. 1 o.z. počala běžet od 17.5.2017. Dále okresní soud vychází z § 1003 o.z. a § 178 o.s.ř. Má za to, že svou držbu žalobkyně prokázala, neboť tvrdila a doložila, že je vlastníci předmětných pozemků, které užívá. Stejně tak na ní bylo, aby doložila, že k rušení ze strany žalovaného došlo a že je svémocné. Rušební čin z 13.11.2017 žalovaný zpochybňoval, tvrdil, že žalobkyně mu neumožnila ani vstup za uzavřené brány. Soud I. stupně toto jednání nepovažoval za nezbytné prokazovat. Z náhledu do katastrální mapy je zřejmé, že k nemovitostem ve spoluvlastnictví účastníků vede cesta přes pozemky, na nichž se žalobkyně cítí být rušena. Pokud však krajský soud v usnesení ze 6.10.2017, které je pravomocné a stále vykonatelné, uložil žalované zdržet se bránění užívání společných nemovitostí, fakticky jí uložil povinnost strpět přechod žalovaného přes uvedené pozemky. V případě vyhovění žalobě by se obě rozhodnutí dostaly do protikladného a neřešitelného stavu. Proto byla žaloba zamítnuta. Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo uloženo žalobkyni nahradit žalovanému náklady řízení v částce 4.356,- Kč.

Proti tomuto usnesení podala včas odvolání žalobkyně, která žádala jeho změnu tak, aby žalobě bylo vyhověno. Poukazuje na to, že smyslem žaloby na uchování držby je provizorní ochrana pokojného stavu. Pokud soud I. stupně nepovažoval za nutné prokazovat tvrzený rušební čin, postupoval v rozporu s § 178 o.s.ř. Z rozhodnutí tak není zřejmé, zda rušební čin pokládá soud I. stupně za prokázaný na základě tvrzení a důkazů žalobkyně, a proto již nebude provádět důkazy navržené žalovaným, nebo nikoliv. Pokud žalovaný nespátňuje v jednání z 13.11.2017 rušební čin, předmětná žaloba má i preventivní charakter. Rušení může představovat i omezení či ztížení volného výkonu vlastnických práv, může spočívat i v bezprávní výhrůžce, přičemž ve smyslu Listiny základních práv a svobod má ochrana obydlí a soukromí přednost před právem spoluvlastníka. Nelze vycházet z rozhodnutí krajského soudu ze 6.10.2017, protože je založeno na jiném skutkovém stavu. Z jeho výroku nelze dovodit, že by žalobkyni uložil povinnost trpět přechod žalovaného přes její pozemky. Navíc je výrok rozhodnutí neurčitý a nesrozumitelný, protože není zřejmé, komu má umožnit žalobkyně vstup a přes jaké pozemky.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání navrhl potvrzení usnesení soudu I. stupně. Setrval na názoru, že žalobkyně nedodržela prekluzivní lhůtu pro podání žaloby a neprokázala svémocné rušení držby z jeho strany. Se stejnou argumentací, jakou obsahuje jeho vyjádření k žalobě, dovozuje, že k prvnímu rušení držby došlo dle tvrzení samotné žalobkyně již 17.5.2017 a od tohoto okamžiku je nutno počítat zákonnou lhůtu. Dne 13.11.2017 se žalovaný nemohl dopustit svémocného rušení držby, jelikož žalobkyně mu ani neumožnila vstup za uzavřenou bránu, kde se její pozemky nacházejí. Dále poukázal na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze 16.4.2018, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Táboře z 20.2.2018, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití, kterého se dopustila tím, že úmyslně 13.11.2017 znemožnila žalovanému vstup na nemovitost čp. [redacted] v obci [redacted] znemožnila mu převzít jeho osobní věci a věci společnosti [redacted], ačkoliv z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka Tábor ze 6.10.2017 vyplývá, že žalobkyně je povinna zdržet se bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitostem čp. [redacted] v obci [redacted].

Podle § 212 o.s.ř. přezkoumal odvolací soud usnesení soudu I. stupně v celém rozsahu. Po projednání věci a částečném doplnění dokazování dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.

Posesorní ochrana držby ve smyslu § 1003 o.z. má jistě provizorní podstatu, ale nikoliv preventivní charakter. To už plyne z toho, že předpokladem pro vyhovění takové žalobě je prokázání svémocného rušení. A tím přece musí být určitý čin, jednání, které ve svém důsledku omezuje držitele ve výkonu předmětného práva. Za rušení se pokládá „každý čin, jenž použití cizí věci obsahuje, a každé zabránění držitelova volného nakládání s věcí“. Rušení může spočívat i ve verbálním projevu, např. zákaz tomu, kdo pokojně jako držitel práva užívá cestu přes sousedův pozemek. Rušením za určitých okolností může být i neoprávněná výhrůžka, např. že rušitel vyrazí dveře, nevydá-li mu držitel klíče od bytu. Dle judikatury jsou základní podoby rušebních činů odepření přístupu k drženému pozemku, uzavření vodovodu majitelem domu, zatarasení cesty stromy, vstup, chůze a jízda po cizím pozemku apod. (k uvedenému více srovnej např. Občanský zákoník III., 1. vydání 2013, C.H.Beck, str. 113 a násl.).

K rušení držby předmětných nemovitostí žalobkyně ze strany žalovaného žaloba uvádí skutkově pouze tolik, že žalovaný „dne 17.5.2017 úmyslně přestříhl kovaný řetěz u vjezdové brány a vstoupil na nemovitosti žalobkyně“ a „dne 13.11.2017 se žalovaný znovu neoprávněně domáhal vstupu na nemovitosti žalobkyně“. K tomuto druhému jednání je k žalobě doložen úřední záznam o podání vysvětlení žalobkyní před Policií ČR z 13.11.2017, z jehož obsahu plyne, že žalovaný měl stát u hlavní vjezdové brány k domu čp. [redacted] a jelikož tam nebyl vpuštěn, kontaktoval policii, která se v této záležitosti spojila se žalobkyní. Ve shodě s tím je i vyjádření žalovaného k žalobě z 13.12.2017, dle něhož se „sice domáhal vstupu na pozemky, avšak ke vstupu na pozemky žalobkyně vůbec nedošlo, ...jelikož ta mu ani neumožnila vstup za uzavřené brány“. Domáhat se vstupu na pozemek v podobě příjezdu ke vstupní bráně, kontaktování osob, které mohou bránu otevřít, případně kontaktování státních orgánů za účelem pomoci v tomto směru, nemůže představovat rušenou držbu podle § 1003 o.z. Žaloba ani netvrdí, že by se žalovaný dopustil 13.11.2017 obdobného aktivního jednání jako 17.5.2017, tedy chtěl by násilím otevřít bránu, případně lezl by přes tuto bránu nebo na jiném místě a jiným způsobem by se aktivně snažil dostat na pozemky žalobkyně. Není ani tvrzeno, natož prokázáno, že by se při své snaze domoct se přístupem dopustil bezprávní výhrůžky či jiného jednání naplňující výše rozvedenou charakteristiku. Navíc z usnesení krajského úřadu ze 16.4.2018, jímž bylo v odvolacím řízení dokazování doplněno, plyne, že pokud se uvedeného dne někdo dopustil nevhodného jednání, a to v podobě schválnosti, tak to byla žalobkyně. S ohledem na to, že dle žaloby spatřuje žalobkyně rušební čin pouze v konání žalovaného 13.11.2017, je již nadbytečné se zabývat jednáním žalovaného ze 17.5.2017, přičemž z časového hlediska by stejně podaná žaloba pro toto jednání žalovaného byla ve smyslu § 1008 odst. 1 o.z. opožděná. Už z tohoto důvodu bylo usnesení soudu I. stupně, včetně správného výroku o nákladech řízení, podle § 219 o.s.ř. potvrzeno. Jakékoliv další skutečnosti tvrzené účastníky je zcela nadbytečné řešit.

Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo úspěšnému žalovanému přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Za účelné lze pokládat 2 úkony právní služby (vyjádření z 2.5.2018, účast u jednání 5.6.2018) po 1.500,- Kč, 2 režijní paušály po 300,- Kč, ztrátu času za 4 půlhodiny po 100,- Kč a náhradu jízdného 888,40 Kč. Předmětem „Doplnění k vyjádření“ z 15.5.2018 bylo přeložení rozhodnutí krajského úřadu ze 16.4.2018, které je pak v tomto podání jenom jinými slovy přetlumočeno, takže nejde o samostatný úkon ve věci samé. K uvedeným nákladům náleží náhrada DPH ve výši 1.026,60 Kč. Celkovou částku 5.915,- Kč je žalobkyně povinna uhradit v souladu s § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o.s.ř. k rukám zástupkyně žalovaného do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Táboře dne 05.06.2018

Za správnost vyhotovení:
Eva Chomátová

Eva
Chomátová

Digitálně podepsal
Eva Chomátová
Datum: 2018.06.14
08:56:37 +02'00'

JUDr. Robert Ožvald v.r.
předseda senátu